

10. søndag efter trinitatis

Matt. 11,16-24 / Jesu konstruktive vrede

Af Carsten Haugaard Nielsen

Dagen og dens sammenhæng

Også denne søndag kan ses i lyset af udsendelsen af disciplene (Trinitatis søndag). De skal gå uden frygt (7. s.e. trinitatis), de skal holde sig til Jesu ord (8. s.e. trinitatis), de skal være sande tjenere eller forvaltere og aldrig blive trætte (9. s.e. trinitatis).

10. s.e. trinitatis kan ses i lyset af dette. Jesus mødte mennesker og byer, der ikke tog imod ham!

Gudstjenestens læsninger

I læsningen fra Det gamle Testamente (Ez. 33,23.30-33) tager mennesker ikke imod profetens ord. De lytter, men de hører kun det, de selv vil, og handler ikke efter ordene. De hører det som *elskovsord med dejlig stemme og til smuk musik*. Det kan nok berøre en enkelt præst eller de fleste af os, der ofte prædiker Guds kærlighed, og som går op i smuk musik til gudstjenester. Er vi som kirke for vage, for smilende og for meget »feel-good«? Hvor er det profetiske, den direkte og provokerende tale?

Epistelen (Hebr. 3,12-14) advarer mod frafald. Vi skal holde fast ved den tillid, vi havde i begyndelsen, og hjælpe hinanden til ikke at »blive forhærdet ved syndens bedrag«. Dermed peger læsningen på, at det frafald, Ezekiel talte om, og den dom, Jesus i evangeliet udtaler over byerne på sin tid, truer de første menigheder. Frafaldet truer også os.

Det er en usædvanlig vrede Jesus, vi møder i evangeliet (Matt. 11,16-24). Sammenhængen er, at Johannes Døber er kommet i tvivl (11, 1-15): Er du den, der kommer, eller skal vi vente en anden? Folket vil hverken tage imod Johannes eller Jesus, siger Jesus nu. Den ene kalder de for en besat, den anden en dronk. Ordene er ikke tilfældige ord. Det er ord, der indeholder en dødsdom, jf. 5. Mos. 21,20-21. Derfra kammer Jesu tale over i en skinger diskant: Ve dig! råber han til flere byer i Israel. Han forbander dem til dom og til dødsriget, fordi de ikke omvendte sig.

Afsæt til prædikenen

Den konstruktive vrede

Jeg skal love for, man bliver skuffet, hvis man kommer i kirke denne søndag lige efter en dejlig ferie. Fra sommerens liggestol tager man plads på en hård kirkestol. Det kan gå. Men så kommer der ellers en tale, der mest af alt minder om en brandalarms hyletone. Ve dig! råber Jesus med skinger stemme. Han er vred. Virkelig vred.

Der er meget vrede i verden i disse år (f.eks. klimavreden – Greta Thunbergs tale ved FNs klimatopmøde i 2019, COVID19-vreden i demonstrationer imod politikerne, Mee-Too-bevægelsens vrede, krigens vrede). Noget af det er skingert og går i selvsving og er bare ondt. I andet af det er der en konstruktiv vrede. Den konstruktive vrede har altid kærligheden som bagside. Hvis man elsker, kan man ikke bare se til, at noget går skævt. Der må undertiden et opgør til, for at man kan finde hinanden igen. Det er opgøret, Jesus vil. Det lyder skingert, men det er i virkelighed hans kærlighed, der driver ham. Han kan ikke tåle at se menneskene og byerne gå den forkerte vej og ende i dom. Han vil, at de omvender sig: At vi omvender os, at vi ændrer vores sind.

Gud på min måde

Gud kom forbi, men de så det ikke! kan være et prædikentema. De håbede på Gud. De længtes efter Gud. Hele deres tro var rettet mod dette: Gud kommer. Til os. Men da Gud faktisk kom forbi i Jesus Kristus, så de det ikke! De var mere optaget af, hvad der var forkert ift. det, de forventede. Er det også sådan med vores tro? Er vi mere optaget af »Gud på min måde« – end af, hvordan Gud rent faktisk møder os? Jf. hertil også gudstjenestens første læsning.

Overfladiske domme

Johannes Møllehave fortæller i romanen »En fri mand« om en pige på 12, der er blevet myrdet. I pigens nabolag bor Olsen. Der er meget, der peger på Olsen som morder. Olsen nægter alt. Pressen er af en anden mening. Naboerne smider sten ind ad vinduerne til hans kone. Men *er* det ham? Da pigen skal begraves, lader Møllehave præsten slutte sin tale med at sige: »Det er ondt at forvolde et barns død, men det er også ondt at forfølge en familie, som det er sket her ... Jeg kan ikke lade være med at sige, at den ulykkelige mand, som er sigtet i denne forfærdelige sag, endnu ikke er dømt ...

Jeg synes det er bedre at bekende et mord end at løbe livet igennem med sladder og bagvaskelse i en sag, man ikke kan dømme i, og som retten endnu ikke har dømt i«. Det viser sig, at Olsen ikke er morder – og at folk fældede alt for hurtige domme.

De fældede alt for hurtige domme over Jesus. Jesu sagde til gengæld, at deres dom over ham dømte dem selv. Og at det ikke blot var alt for store ord, kan enhver forvise sig om. Byerne, Jesus nævner, findes ikke mere.

Fælder vi for hurtige domme over Jesus? Ser vi ham og bliver i en sikker afstand på en tilskuerplads, mens vi finder vores egen vej i livet? Eller fælder vi den dom over ham, som vi lige gjorde i trosbekendelsen: Vi tror på Jesus Kristus, Guds enbårne søn, vor Herre? Eller som vi (evt.) synger: Du, Herre Krist,/ min frelser est,/til dig jeg håber ene.

Begrundet salmevalg

Søndagen kan lægge op til salmer, der ser indad, f.eks. 504 (O Gud, vi falder dig til fode) eller 496 (Af dybsens nød, o Gud, til dig).

Salmer, der siger, hvem Jesus er, er også en mulighed, som f.eks. 52 (Du, Herre Krist), 68 (Se, hvilket menneske), 62 (Jesus, det eneste). Omvendelsen som tema peger på f.eks. 592 (I dag er nådens tid). En salme, der egentlig er en julesalme, men også kan bruges til denne søndag er 130 (Fredløs er freden).

Mit valg: 496 – 130 – 52 – 68 – 592.